JURNAL DE BORD

Colectivul de redacţie:

- Blaga Alexandra
- Florea Mădălin Gabriel

Coordonator:

- Prof. Mihaela Cobzaru

Colegiul Naţional Iaşi

Locurile noastre de toate zilele - *Ceea ce nu se uită...*

I. - Istoria proiectului, naşterea ideii –

Complexitatea fenomenelor din societatea modernă solicită cunoştinţe şi capacităţi din ce în ce mai variate. Viteza cu care circulă informaţia, în volum imens, inhibă capacitatea receptorului de interpretare în timp util a acesteia. Societatea contemporană este caracterizată prin dinamism, prin înnoire continuă. Adeseori numită societate a comunicării generalizate, ea este prin excelenţă o societate educativă, care nu poate fi cunoscută decât prin interpretări personale, variabile şi, în mare măsură, subiective, simbolice.

Trecerea de la cunoaşterea ca un ansamblu de cunoştinţe, informaţii, date, la cunoaştere ca un ansamblu de competenţe („a şti să faci sau să acţionezi") determină o mutare de accent în educaţie, de la expunerea „ex-cathedra" la învăţarea prin experienţă/prin practică, de la transmiterea şi memorarea de informaţii, la formarea de abilităţi, capacităţi, competenţe. Deschiderile majore produse în plan epistemologic, cultural şi tehnologic impun frecvente restructurări adaptive ale fenomenului educaţional în dubla sa calitate de factor şi consecinţă a dezvoltării societăţii. Devenind din ce în ce mai complex şi elaborat, spaţiul existenţei cotidiene reclamă din partea subiectului uman, angajat în activităţi diverse, solicitante şi tot mai puţin rutiniere, abilităţi şi competenţe pe care, în formula sa clasică, educaţia le poate oferi doar în mică masură.

Apare nevoia formării unor indivizi capabili, în primul rând, să analizeze situaţiile concrete, noi, şi să răspundă adecvat, utilizând capacităţi de gândire logică, de rezolvare de probleme, de gândire critică, de gândire divergentă etc. Trebuie formate deprinderi de învăţare continuă, capacităţi de adaptare la noile situaţii. Rolul profesorului este de a crea situaţii de învăţare în cadrul cărora elevul îşi conştientizează demersurile de învăţare şi rezultatele şi îşi perfecţionează continuu activităţile de învăţare; aceste abilităţi se educă, se invaţă, se exersează. Învăţământul modern este centrat pe capacităţi şi competenţe; nu trebuie să abuzăm de memorie, dar trebuie să cerem o memorizare de tip logic. Elevii trebuie să opereze şi cu informaţii, cunoştinţe de bază. Operaţiile gândirii, capacităţile cognitive, comportamentul, atitudinile se dezvoltă şi se exersează pe fondul unor cunoştinţe de bază bine consolidate.

Ca răspuns la dinamismul social, pedagogia postmodernă propune autoreflexivitatea, supunerea continuă a anumitor teme ale pedagogiei, reinterpretării, reevaluării şi revizuirii. La nivelul clasei s-a răsturnat raportul putere-cunoaştere din relaţia profesor-elev, ca urmare a pierderii privilegiului informaţional şi al sursei unice şi au fost promovate interacţiunile dintre toţi participanţii la procesul educaţional. Este necesară abordarea din perspective noi, variate, reinterpretarea şi reconsiderarea construcţiilor teoretice, a ideilor. Sunt revalorizate diferenţele locale, interpretările alternative şi perspectivele multiple.

Şcoala, cât şi indivizii, trebuie să răspundă la întrebări referitoare la relevanţa studiilor pentru propria dezvoltare personală şi pentru rolul de viitor cetăţean, precum şi despre modalităţile concrete de utilizare a cunoştinţelor la ieşirea din sistem. Sunt promovate alternativele motodologice/educaţionale, învăţarea prin cooperare, metodele interactive de grup, dialogul şi democraţia, care cultivă toleranţa faţă de o diversitate de idei, trăiri, sentimente, opinii, interpretări, favorizând procesele de negociere şi implicare. Asistăm la umanizarea tehnologiei, la promovarea valorilor noi, diversificarea comunicării, la descentralizare, ambivalenţă, toleranţă, globalism, indeterminare, renunţarea la graniţa între ştiinţe.

(Blaga Alexandra, cls. a XII-a C şi prof. Paula Mihai)

DESPRE TELE-CITY sau „cum să priveşti oraşul, să-l descifrezi, să comunici, să înveţi...”

Proiectul cultural „Tele-City” a oferit nouă, elevilor, profesorilor şi profesioniştilor implicaţi, prilejul exersării unui cumul de valenţe educative din zona nonformală, care vin în completarea altor forme de educaţie, prin integrarea eficientă a artelor şi a tehnologiei, într-un demers conotativ, cel al performance-ului, ca interacţiune, învăţare bazată pe proiect, lucru în echipă, peer education, învăţare experienţială, dezvoltarea inteligenţei emoţionale.

Prin formula sa inedită, proiectul a generat o relaţie educaţională văzută ca o interacţiune cu o dimensiune simbolică şi interpretativă dominant, o relaţie în care profesorul, artistul şi elevii sunt „constructori” de sensuri şi semnificaţii şi care generează şi se bazează pe o puternică investiţie cognitivă şi afectivă.

Proiectul a creat oportunităţi pentru realizarea unor conexiuni între cunoştinţele învăţate în şcoală şi cele pe care le-am dobândit pe căi nonformale, înţelegând, astfel, utilitatea lor; ne-a permis dezvoltarea autonomiei, autoconducerea echipelor formate, cultivarea motivaţiei intrinsece şi a plăcerii de a învăţa; a solicitat negocierea rolurilor şi a regulilor „jocului didactic”, evitarea etichetărilor şi a ierarhizărilor, activarea imaginaţiei, a creativităţii, realizarea de microproiecte culturale.

Mutarea atenţiei de pe rezultate către experienţe memorabile a dat naştere unui proces educative implicat, dinamic şi, cel mai important, distractiv, care valorizează importanţa entuziasmului şi a plăcerii în actul de învăţare. Din perspective activităţilor educative de acest gen, prin expunerea la gesture cultural autentice, cea mai semnificativă competenţă cheie este cea de sensibilizare şi exprimare culturală.

„Tele-City" este un proiect-pilot, care şi-a propus să exploreze ideea de „performance telematic participativ" într-un context educaţional, implicând direct 110 elevi de liceu din şcoli de prestigiu din Buzău, Iaşi, Brăila şi Braşov. Coordonaţi de o echipă de artişti şi profesori, elevii au realizat 40 de performance-uri telematice participative cu o durată de 15-30 de min. pornind de la spaţii cu valoare culturală şi personală din oraşele lor. Această variantă-pilot a redat elemente cheie ale performance-ului telematic, precum şi ale unui posibil model de educaţie inetrdiscplinară.

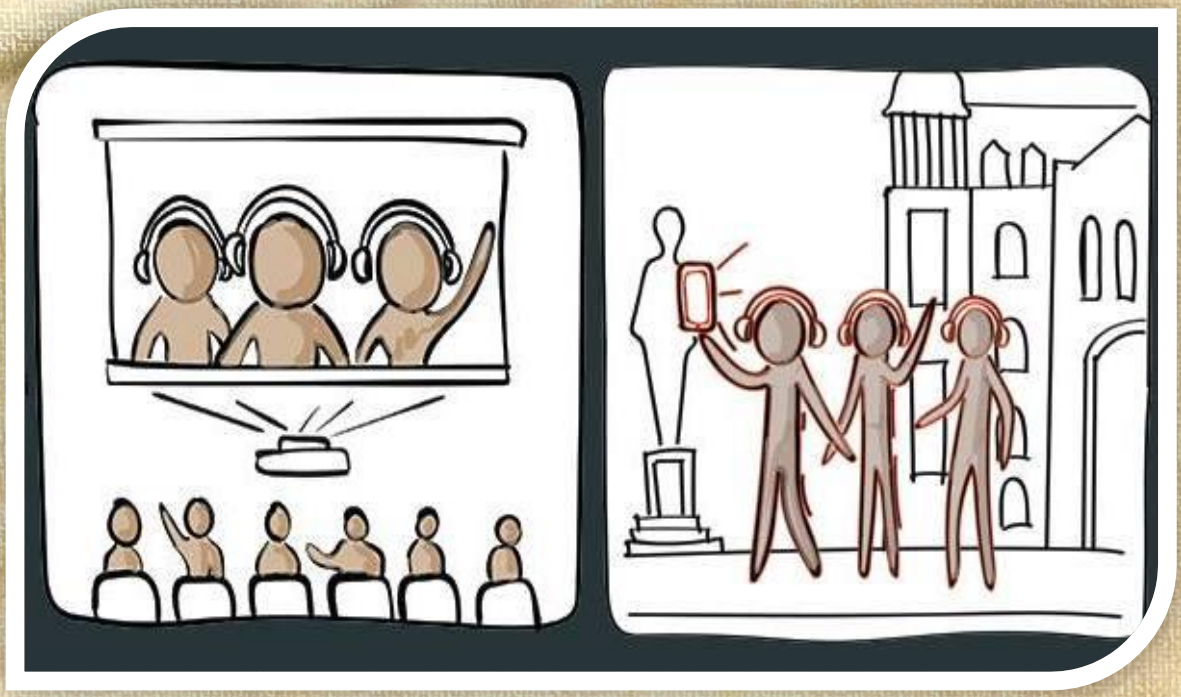

Consider că „Tele-City" a deschis o bresă în cotidian, prin intermediul căreia noi, elevii, am putut privi diferit oraşul nostru sau un oraş străin, tehnologia, arta şi chiar relaţiile interumane. Voi analiza în continuare metodele de lucru folosite în cadrul „Tele-City", precum şi a rezultatelor artistice şi pedagogice ale proiectului şi posibila sa dezvoltare. Mă voi raporta la teoriile despre participarea publicului elaborate de Gareth White şi Erika Fischer-Lichte, dar şi la teoria despre spaţiu a lui Henri Lefevbre şi la „pedagogul ignorant" al lui Jacques Ranciere. Înainte de toate, însă, e necesar să lămurim ce înseamnă „performance telematic participativ".

(Florea Mădălin Gabriel, cls. a XII-a C şi prof. Paula Mihai)

II. - Etapele proiectului-

A. Performance-ul telematic participativ, explicat de elevi

Cuvântul „telematic" a fost definit prima oară de Simon Nora şi Alan Minc (1978) şi în present descrie, în sens larg, comunicaţiile mediate digital în contextual accesului la reţele prin dispositive precum telefoane, computer, Internet, şi alte sisteme de procsare a datelor. (Bay-Cheng 2010:99)

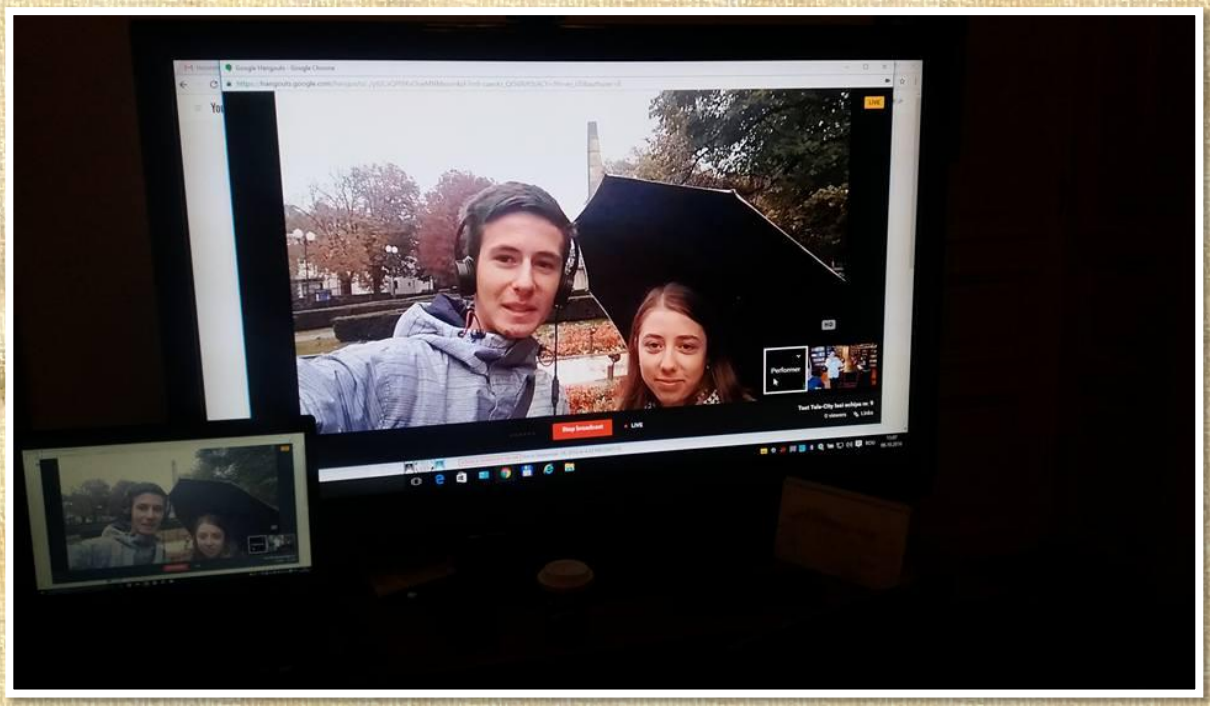

Arta telematică se desfăşoară în cel puţin două spaţii simultan, conectate în timp real printr-o reţea tehnologică, de obicei prin video-conferencing pe Internet, astfel încât persoanele dintr-un spaţiu văd ce se petrece în celălalt spaţiu. În cazul „Tele-City", spaţiul 1 era oraşul elevilor-ghizi (performerii), care mergeau pe stradă sau în interiorul diverselor clădiri şi îşi prezentau traseul prin smarthpone şi o pereche de căşti cu microfon. Spaţiul 2 era o sală din interiorul şcolii partenere, unde performance-ul era vizionat în timp real de un public de elevi, pe un ecran cu plasmă sau proiectat pe perete. Cele două spaţii erau conectate prin Hangouts On Air, o opţiune Google care îţi permite să creezi o video-conferinţă şi să o difuzezi în timp real pe YouTube. Conversaţia video se stochează automat pe YouTube, ceea ce permite vizionarea ei ulterioară. Link-urile către performance-uri au fost distribuite pe Facebook, astfel încât acestea au putut fi urmărite în direct din orice spaţiu (spaţiul 3, care include un număr nelimitat de spaţii distincte). Au existat, prin urmare, două tipuri de public: cel format din elevi de liceu din oraşul partener, care aveau posibilitatea să comuinice direct cu performerii (dimensiunea participativă), şi publicul online, care nu puteau interacţiona cu performerii, dar puteau să comenteze în scris pe YouTube sau Facebook.

(Aioanei Elenea Diana, cls. a XII-a C şi Marina Hanganu, regizor)

Cuvântul „performance” este folosit în limba engleză pentru a descrie, în sens larg, reprezentanţii de teatru, spectacole de circ, concerte, ceremonii religioase (nunţi, etc.), evenimente sportive, etc.. Cu alte cuvinte, orice activitate în care participanţii se impart în actanţi şi privitori (cu posibilitatea alternării rolurilor) poate fi numită performance, dar asta nu înseamnă că orice performance e artă, deoarece arta presupune intenţionalitate, dorinţa de a înrăma o acţiune ca artă. Restrângând, deci, termenul la sfera artistică, ,,performance”-ul acoperă şi forme de artă situate la graniţa dintre teatru şi alte domenii (trăsătură numită *interdisciplinaritate*), de obicei reunite sub denumirea de ,,performance art”. Orice actor este un performer, dar nu orice performer este actor, pentru că performerul nu reprezintă în mod necesar un personaj ficţionalizat. Performerul din *performance art* este el însuşi, sau mai exact se joacă pe el însuşi, iar acţiunea pe care o face este reală, spre deosebire de actor, care îşi creează o viaţă imaginară pe scenă în pielea personajului (Pavis 1998: 261-162). ,,Tele-City” se încadrează în performance art, deoarece presupune o acţiune artistică ce se desfăşoară în timp, dar care nu este încadrată într-o matrice fictivă – în ,,Tele-City”, situaţia performativă a fost traseul real prin spaţiul urban (deci nu reprezentat pe scenă), prezentat de grupuri de elevi care interacţionau prin Internet cu elevi dintr-un alt oraş, fiind ei înşişi în situaţia dată.

(Luchian Vlad, cls. a XII-a C şi Marina Hanganu, regizor)

Locurile noastre de toate zilele - *Ceea ce nu se uită...*

În octombrie s-a început lucrul cu elevii, câte două săptămâni în fiecare pereche de oraşe: Buzău-Iaşi şi Braşov-Brăila. Procesul de lucru a fost similar în fiecare oraş. Prima săptămână a fost destinată creării performance-urilor, iar cea de a doua prezentării lor. Au lucrat totdeauna în mod interactiv cu noi: de pildă, ne-au lămurit ce înseamnă ,,performance" apelând la părerile noastre despre teatru. Ne-au oferit, de asemenea, exemple concrete de telematică. A fost încurajată din start munca în echipă, generând toţi material despre fiecare obiectiv de pe traseu, lecturând informaţii din diverse surse. Acest fapt a contribuit la consolidarea spiritului de echipă şi la asumarea unei responsabilităţi colective pentru performance (lucru valabil pentru majoritatea echipelor), dar şi la introducerea în scenariu a unor secvenţe de dialog cu ceilalţi colegi. ,,Comunicarea cu ceilalţi" (45,2%) şi ,,abilităţile de lucru în echipă" (40.2%) au fost primele trei calităţi pe care proiectul le-a dezvoltat, conform chestionarului nostru.

(Ardeleanu Alice, cls. a XII-a C şi Marina Hanganu, regizor)

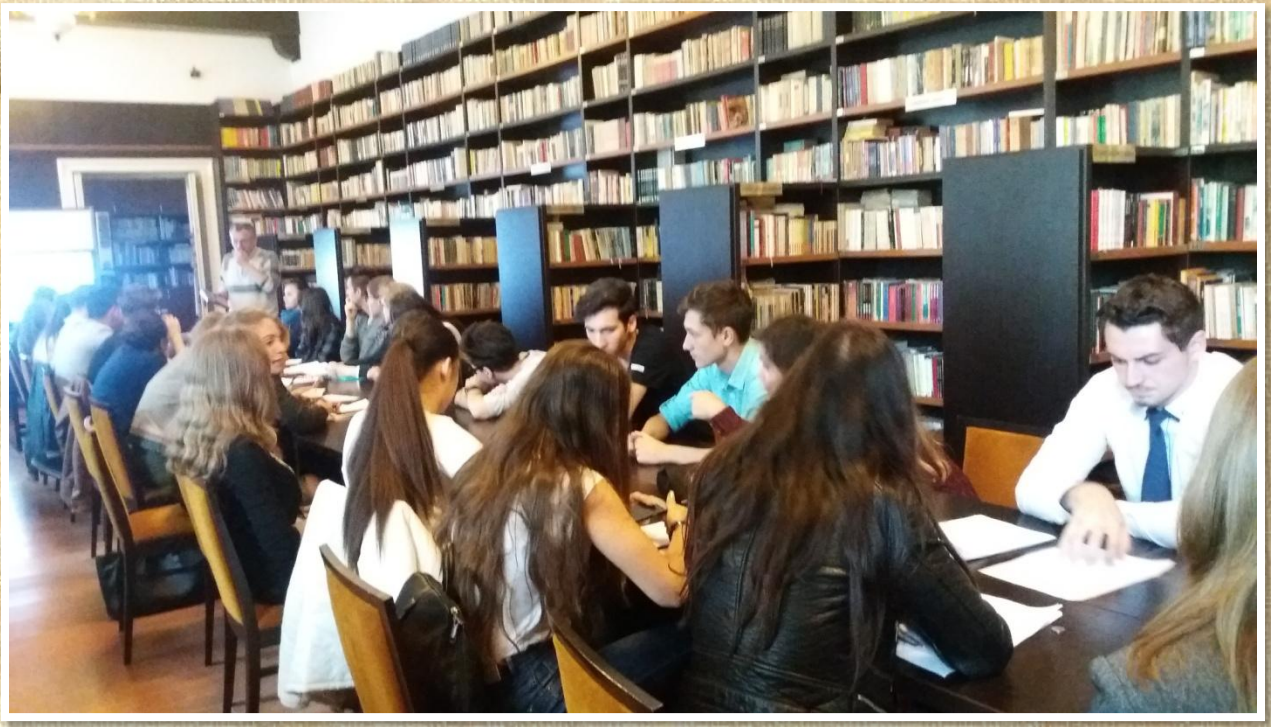

B. Workshop-ul s-a axat pe metode de devising pornind de la spaţiu, menite să conducă la crearea scenariului şi la prezentarea sa prin intermediul smartphone-ului. Să ne oprim puţin asupra metodelor principale: conştientizarea spaţiului, elementele de filmare, scrierea scenariului şi modul de prezentare.

Conştientizarea spaţiului

După ce ne-am împărţit în zece echipe de câte 2-4 persoane şi după stabilirea traseelor (fiecare elev din grup avea de prezentat un obiectiv), am luat contact cu spaţiile în diferite moduri: de la dicteul automat (adică „scrie ce îţi vine în minte" stând în spaţiu), până la analiza structurată a spaţiului (identificarea elementelor vizuale, olfactive, auditive). Scopul acestor teme de lucru era să ne facă atenţi la spaţiul înconjurător şi la noi înşişi în spaţiu, îndemnându-ne să percepem clipa prezentată în deplinătatea ei subiectivă. Exerciţiile de pe teren au fost în permanenţă documentate vizual şi în scris şi s-au desfăşurat în paralel cu adunarea informaţiilor istorice şi culturale despre spaţiile respective. Încărcam zilnic ceea ce lucrau pe un Google Drive comun, pe care coordonatorii îl verificau, apoi ne dădeau feedback fie pe Facebook, fie faţă în faţă, a doua zi.

Aproape toţi s-au străduit să analizeze vizual obiectivul lor – desigur, nu toţi se exprimă la fel de clar şi nu toţi au acelaşi simţ estetic, aşa că analizele nu s-au regăsit în toate scenariile finale. Cu toate acestea, analiza vizuală ne-a ajutat să ne orientăm în filmare. În plus, toţi elevii au avut ocazia să îşi antreneze spiritul de observaţie: atât performerii, cât şi publicul. După cum arată şi răspunsurile la chestionarul proiectului: 53,9% dintre elevi consideră că proiectul le-a antrenat spiritul de observaţie – cea mai votată calitate în chestionar.

(Tănase Radu, cls. a XII-a C şi Marina Hanganu, regizor)

C. Elemente de filmare

„Decupajul regizoral” (adică ce filmăm şi în ce moment) ne-a fost dezvăluit în linii mari concomitent cu scrierea scenariului. Spre exemplu, în primele două zile de lucru, am primit ca sarcină să documentăm vizual spaţiul fotografiind elemente atractive pentru el. Unele dintre aceste elemente s-au regăsit în performance-ul nostru final. Atunci când un elev prezenta, altcineva din grup trebuia să preia responsabilitatea filmării.

O oră din fiecare workshop a fost dedicată unghiurilor şi planurilor de filmare şi explicării semnificaţiei acestora, dar – desigur – nu eram nevoiţi să respectăm pe tot parcursul performance-ului nişte încadraturi predefinite. Nici nu ar fi fost posibil. Ne-au îndemnat să fim spontani în performance, de la filmare şi până la text, fără a devia, totuşi, de la situaţiile şi informaţiile prevăzute în scenariu. Mai degrabă, scenariul a fost creat din start ca o structură deschisă care să permită improvizaţia performerilor şi participarea publicului.

(Baciu Elena Simona, cls. a XII-a C şi Marina Hanganu, regizor)

D. Scenariul - ,,personal" sau ,,cultural"?

S-a dorit ca scenariile noastre să includă atât informaţii de context cultural, cât şi observaţii proprii şi poveşti personale referitoare la spaţiul ales. Scopul era să provocăm un dialog între experienţa noastră personală şi informaţia inerentă spaţiului (istorie şi stil arhitectural), ajutându-ne astfel să contextualizăm obiectivul ales şi apoi să îl recontextualizăm prin intermediul memoriei afective (amintiri) şi al conştientizării subiective a spaţiului. Acest echilibru a fost atins, în unele cazuri, în timp ce în altele balanţa s-a înclinat într-o parte sau alta, în funcţie de preferinţe şi de informaţiile disponibile/accesate. De asemenea, coordonatorii s-au documentat alături de noi, furnizându-ne informaţii şi verificând pe cât posibil acurateţea lor.

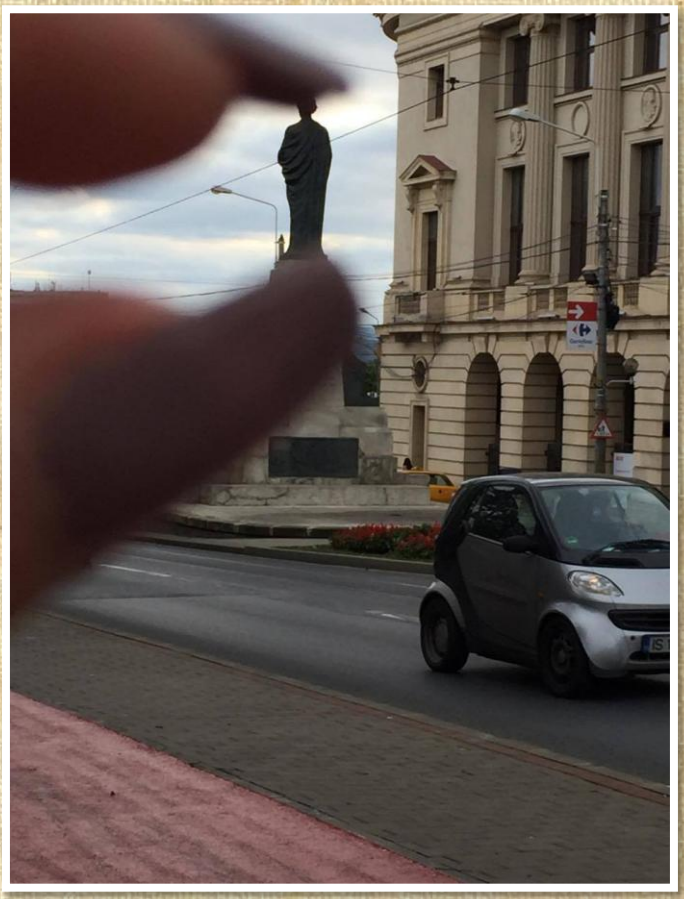

Toate aceste scenarii le-am inclus într-un volum antologic.

(Răileanu Andrei, cls. a XII-a C şi Marina Hanganu, regizor)

III. - Pregătirea şi lansarea volumului antologic -

Privind retrospectiv, s-a identificat în acest proiect un domeniu de interes, din perspectivă didactică, deoarece presupune o explorare a spaţiilor reprezentative pentru literatura şi, implicit, pentru cultura română, ceea ce conferă autenticitate şi o permanentizare în conştiinţa elevilor, a valorilor identificate, scoţând opera literară de sub semnul unei sume de cărţi dintr-o bibliografie obligatorie care conţine, în primul rând, titlurile scriitorilor consideraţi, limitativ, canonici (după criterii normative care trebuie sa fie prezentate elevilor). Astfel, predarea prin prisma valorilor descoperite în spaţiile culturale româneşti ar putea avea, ca urmare, o creştere a motivaţiei elevilor pentru parcurgerea literaturii, având ca rezultat şi o reflecţie asupra condiţiei umane. Nu poate fi acesta un criteriu pentru selectarea textelor, deoarece trebuie sa existe o unitate de viziune, întrucât studiul literaturii este finalizat printr-un examen naţional, bacalaureatul, însă, poate da sens formării competenţelor culturale sau de comunicare, înţelegerii noţiunilor de valoare estetică şi culturală valorificând experimental potenţialul unor spaţii reprezentative (muzee, case memoriale, biblioteci).

(Bibire Raluca Florina, cls. a XII-a C şi prof. Cobzaru Mihaela)

Acest proiect a necesitat multă disponibilitate din partea noastară, a elevilor, profesorilor, reprezentanţilor patrimoniului cultural local/naţional şi, nu în ultimul rând, folosirea tehnologiei moderne pentru schimbul de informaţii.

Am fost stimulaţi să folosim creativ Internetul şi tehnologia ca instrumente de sondare a realităţii si de cunoaştere aprofundată a diverselor spaţii urbane cu potenţial cultural. După cum se ştie, cele două oraşe alese, Braşov şi Iaşi, au un uriaş potenţial cultural ce poate fi valorificat în cadrul orelor de literatură ca suport documentar, informaţional autentic şi care poate fi făcut cunoscut elevilor din alte spaţii culturale, în cazul nostru celor din Buzău şi Brăila, pentru a le stimula, deopotrivă, dorinţa de

lectură, cunoaştere şi corelare a informaţiei atât din perspectivă sincronică, cât şi diacronică. Sunt cunoscute obiectivele culturale din Iaşi (Muzeul Literaturii Române, Muzeul Tiparului, Muzeul Teatrului, Muzeul Mihai Eminescu, Muzeul Mihail Kogălniceanu, Casa Dosoftei, Casa Memorială "Mihail Sadoveanu", Casa Memorială "Ion Creangă", Casa Memorială "George Topârceanu", Casa Memorială "Nicu Gane", Casa Memorială "Otilia Cazimir", Complexul Muzeal Naţional Moldova, Casa Memorială "Costache Negruzzi", Galeriile Pod-Pogor) şi cele din Braşov (Muzeul Prima Şcoală Românească, Muzeul "Casa Mureşenilor", Muzeul Etnografic, Muzeul Cetăţii Braşov, Muzeul de Artă, Muzeul "Casa Gheorghe Barițiu", Biserica Sfântul Nicolae).

(Răducea-Marin Ioana, cls. a XII-a C şi prof. Cobzaru Mihaela)

Proiectul propriu-zis s-a desfăşurat în două etape de câte două săptămâni, în fiecare etapă fiind implicate, simultan, două oraşe diferite din România (Buzău-Iaşi, Braşov-Brăila). Performance-urile au constat în tururi ghidate prin fiecare dintre cele două oraşe, realizate de elevii dintr-un oraş pentru elevii din celălalt oraş prin video-conferencing pe smartphone-uri cu Internet mobil. Tururile au avut în vedere valorificarea unor obiective culturale din cele două oraşe (muzee, parcuri, monumente etc.), trecute prin experienţa documentară, experimantală a elevilor. Fiecare performance a luat forma unei discuţii mediate de tehnologie, a unui schimb de impresii, poveşti, cu valoare estetică şi documentară, şi de imagini filmate şi transmise prin video-conferencing, în timp ce unii elevi au mers prin oraşul lor, iar ceilalţi i-au însoţit virtual, deşi, fizic, se aflau într-o sală de clasă dintr-un alt oraş. Toate performance-urile au fost transmise în direct pe Internet, putând fi vizionate de oricine accesează link-ul corespunzător, popularizat.

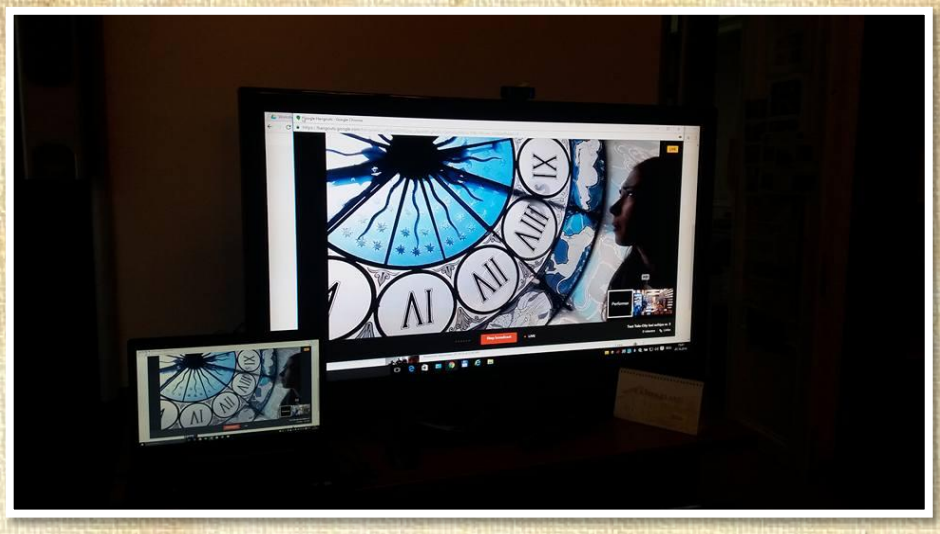

(Lupu Adelina, cls. a XII-a C şi prof. Cobzaru Mihaela)

Locurile noastre de toate zilele - *Ceea ce nu se uită...*

Colaborarea cu o echipă artistică, formată din doi reprezentanţi ai teatrului, Mariana Hanganu şi Ion Mircioagă, a susţinut perspectiva estetică şi documentară, de la care s-a pornit după identificarea spaţiilor cu potenţial cultural, printr-o deschidere către dramatizarea momentelor.

Obiectivele educative au vizat încurajarea folosirii creative a tehnologiei de către adolescenţi, dar şi de către profesori, video-conferencing-ul putând fi instrument pedagogic, şi creşterea nivelului de conştientizare a valorii estetice, istorice, sociale a diverselor spaţii urbane din România. Cele cultural-artistice au implicat explorarea practică a conceptului de performance telematic participativ de către artiştii emergenţi în dialog cu artiştii experimentaţi şi dezvoltarea unui public tânăr, interesat de arta experimentală, prin intermediul Internetului. De asemenea, au presupus identificarea şi cunoaşterea spaţiilor culturale ale oraşului şi recontextualizarea prin intermediul memoriei afective a obiectivului cultural, accesarea unui palier esenţial din actualitatea culturală, dar şi formarea unei conştiinţe a apartenenţei la un fond naţional cultural.

(Machiu Alexandru, cls. a XII-a C şi prof. Cobzaru Mihaela)

Locurile noastre de toate zilele - *Ceea ce nu se uită...*

Redarea informaţiei într-o manieră proprie, dezvoltarea abilităţilor de comunicare şi interrelaţionare, realizarea unei demarcaţii între realitate şi ficţiune, formarea unor deprinderi de învăţare continuă şi capacitatea de adaptare la noi situaţii, punerea într-un context situaţional concret, nou, în vederea utilizării gândirii logice, critice şi divergente în rezolvarea unor probleme şi ieşirea din tiparele obişnuite ale comunicării sunt doar câteva dintre competenţele specifice ale obiectului de studiu.

Am avut ocazia să interacţionăm, pe rând, cu performerii din celălalt oraş, aflaţi pe teren, punând întrebări despre spaţiile prezentate şi oferind, la rândul lor, alte perspective determinate de experienţa lor de lectură. Fiecare performance a constat într-o discuţie de tip video-call, transmisă direct pe YouTube, între elevii care au creat poveştile şi elevii din liceele partenere. În fiecare liceu, cele zece echipe au mers pe traseul stabilit, filmând spaţiile alese şi povestind despre acestea, în timp real, prin intermediul unei tablete cu Internet 4G.

(Ciobanu Andra, cls. a XII-a C şi prof. Cobzaru Mihaela)

În urma procesului de creare şi prezentare a performance-urilor ce stau la baza volumului antologic, am acumulat noi cunoştinţe despre spaţiul urban în care trăiesc şi despre oraşul partener, despre valorile culturale şi, în particular, despre cele ale literaturii române, am explorat noi forme de comunicare interpersonal şi de învăţare creativă, prin joc, folosinb tehnologia digitală. Participarea publicului de elevi la performance-uri a constat într-un schimb de idei, poveşti, comunicări specializate, dar şi de sentimente cu elevii care performează. Prin promovarea implicării directe a publicului în performance, acestuia i se oferă rolul de co-autor al materialului informaţional transmis. Dimensiunea interactivă a acestei experienţe artistice de cunoaştere activă declanşează sentimental de prezenţă autentică a participanţilor, ceea ce poate determina o schimbare de atitudine în percepţia fenomenului literar.

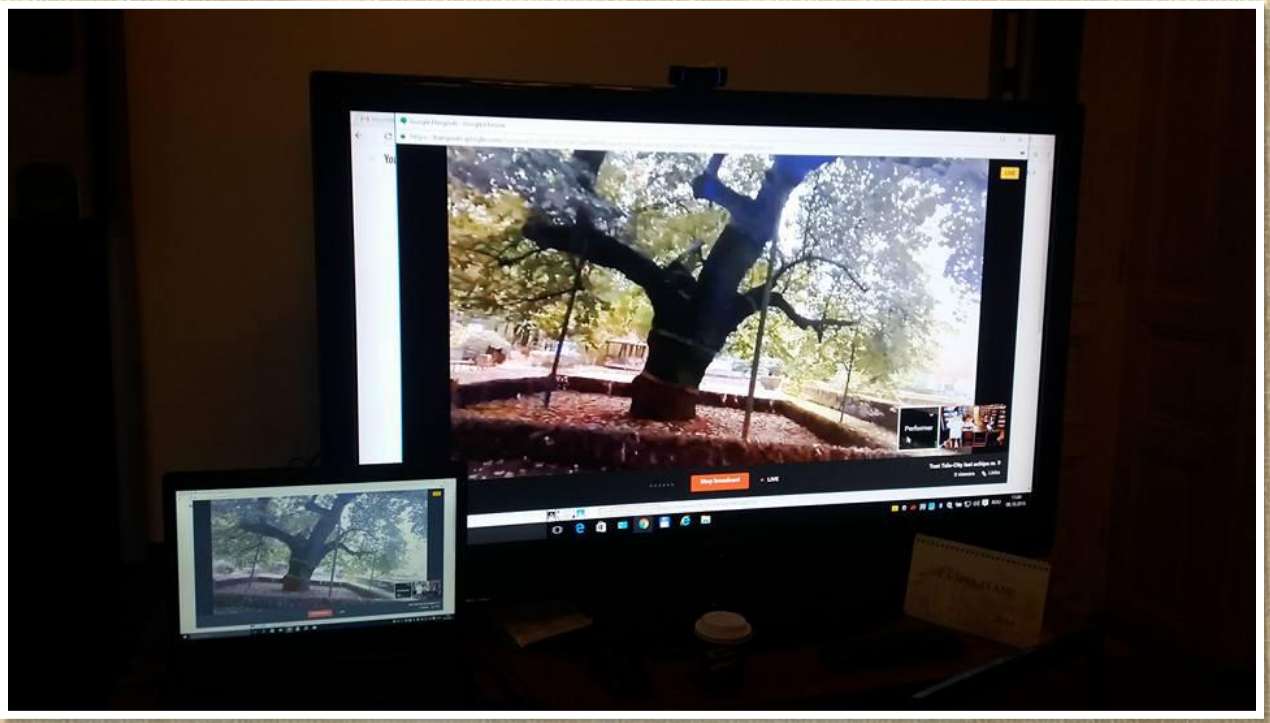

Putem considera că lansarea volumului a avut loc prin începerea filmărilor live. La finalul performance-urilor, elevii participanţi (atât cei care au creat performance-urile, cât şi spectatorii lor) şi profesorii coordonatori au completat două chestionare: unul despre latura artistică a proiectului, iar celălalt despre latura sa pedagogică. Acestea sunt, de asemenea, disponibile online pentru publicul care va urmări performance-urile pe Internet. Pe baza chestionarelor, s-a urmărit care a fost impactul artistic şi educativ al proiectului şi care ar fi posibilele aplicaţii viitoare ale video-conferencing-ului în sala de clasă şi în artele performative din perspectiva elevilor, a profesorilor şi a publicului online.

(Florea Mădălin Gabriel, cls. a XII-a C şi prof. Cobzaru Mihaela)

Proiectul „Tele-City” ne-a condus la conştientizarea potenţialului artistic şi pedagogic inovator al Internetului şi al tehnologiei mobile, a valorii culturale, literare şi estetice a diverselor spaţii urbane din România, precum şi a importanţei mediului de viaţă pentru construcţia identităţii, cu precădere în cazul adolescenţilor. Au fost puse în evidenţă noi direcţii de cercetare cu privire la participarea telematică a publicului şi la folosirea video-conferencing-ului în educaţie. Colaborarea cu o echipă artistică a făcut posibilă abordarea dintr-o altă perspectivă, experimentală şi autentică, a valorilor cultulare din concreteţea imediată.

(Miler Robert-Ştefan, cls. a XII-a C)

Participarea publicului este definită de Gareth White ca implicarea membrilor publicului în acţiunea artistică, aceştia putând să o influenţeze direct (White 2013:4). Tot White introduce denumirea de „autor procedural”, care se referă la creatorul structurii deschise ce permite participarea publicului. Autorul procedural concepe şi invitaţia care îi dă de înţeles publicului că poate să acţioneze în cadrul unui „orizont de participate” pre-definit, orizont ce cuprinde limitele şi posibilităţile de acţiune oferite publicului în cadrul performance-ului (White 2014:55-62). Cu toate acestea, orizontul este doar parţial definit de autorul procedural, pentru că publicul îşi remodelează propriul orizont în funcţie de (pre)dispoziţile personale, de modul în care interpretează performance-ul, de starea emoţională şi de atmosfera performance-ului – numite metaforic „vremea la orizont” (White 2014:166-168). Publicul îşi alege, aşadar, felul în care vrea să participe la performance, acceptând unele invitaţii şi refuzând altele. Elementele participative au menţinut atenţia elevilor şi i-au stimulat să răspundă. Conturile de YouTube folosite pentru transmisiunile live însumează în acest moment peste 10.000 de vizualizări, cu posibilitatea ca acest număr să crească în viitor.

(Blaga Alexandra, cls. a XII-a C şi regizor Marina Hanganu)

IV. - ÎNREGISTRAREA REFLECȚIILOR -

„Din punctul meu de vedere, participarea la proiectul „Tele-City" a reprezentat o modalitate nouă, cu totul originală de a-i cunoaşte mai bine pe colegii mei, de a-i vedea într-un alt spaţiu diferit de cel al orelor de curs. Trăsături precum răbdarea şi interesul manifestat pentru a împlini scopul acestui proiect, spiritul ludic şi pozitivist au fost conturate magistral. Atmosfera de încredere, de voioşie s-a simţit în modul în care s-a abordat tematica, astfel că poveştile noastre au produs o ruptură spatio-temporală pentru elevii liceului din Buzău ce au putut păsi într-un cadru istoric al oraşului Iaşi. Cred, de asemenea, că mi-am format deprinderea de a vorbi în fată unui auditoriu pentru că echipă din care am făcut parte m-a determinat să-mi înving frica de a eşua."

(Lenţa Anca Maria, cls. a XII-a C)

„Pe mine experienţa „Tele-City" m-a făcut să fiu într-adevăr conştientă de multitudinea de obiective turistice din oraşul meu prin faptul că am avut oportunitatea de a mă documenta asupra istoriei acestora personal, dar şi împreună cu ceilalţi colegi. Pot spune că acum cunosc mai multe despre obiectivul pe care l-am prezentat decât înainte de proiect şi că mi-am adâncit cunoştinţele despre conceptul de performance. Am avut ocazia de a lucra cu unii dintre colegii mei într-un mod creativ, utilizându-ne toate resursele şi petrecând timp de calitate împreună. Totodată, am descoperit cărţi, persoane şi locaţii noi dintr-un oraş despre care nu ştiam multe iniţial. Am interacţionat folosindu-ne de tehnologie şi am utilizat-o într-un scop educativ şi creativ. Per total, a fost o experienţă de care îmi voi aminti cu drag şi mă bucur că am făcut parte din acest proiect alături de toţi cei implicaţi."

(Harasim Eliza Raema, cls. a XII-a C)

„Din punctul meu de vedere, proiectul acesta a reprezentat o oportunitate de a experimenta o nouă modalitate de informare. Prin intermediul acestuia am acumulat informaţii noi despre oraşele care au fost implicate în proiect, mi-am consolidat abilităţile de muncă în echipă şi am avut ocazia de a cunoaşte oameni noi. Pentru mine, proiectul „Tele-City" a fost o experienţă unică, care a devenit o amintire frumoasă."

(Potoroacă Ana-Maria, cls. a XII-a C)

„Pentru mine a reprezentat o modalitate de a îmi învinge frică de a vorbi în public. M-a ajutat să îmi stăpânesc emoţiile în momentul în care a trebuit să fac o prezentare în faţă unui public. Întotdeauna am avut o incapacitate de a mă exprima în fata unor persoan... nu am scăpat de această frică... dar am reuşit prin acest proiect să o minimalizez!"

(Căpăţână Mihai, cls. a XII-a C)

„Din punctul meu de vedere, proiectul Tele-City a reprezentat o experienţă benefică pentru fiecare participant. Am descoperit multe lucruri interesante despre oraşul nostru - Iaşi şi cel al colegilor cu care am realizat acest proiect - Buzău. De asemenea, prin muncă depusă alături de doamna dirigintă, pot spune că am imbunătătit comunicarea elev-profesor.”

(Avdei Teodora, cls. a XII-a C)

„Pentru mine proiectul „Tele-City" a reprezentat dobândirea unei noi perspective în ceea ce priveşte rolul tehnologiei, în dezvoltarea actului educaţional. Plecând de la posibilitățile media din cadrul lucrului pe trasele alese, am descoperit modalităţi prin care aspecte banale, anterior pot căpăta altă formă. Un alt lucru foarte important pentru mine a fost descoperirea şi redescoperirea propriului oraş sub o formă mult mai plăcută. În timp real, cei din oraşele participante au avut ocazia, prin intermediul dialogului, să înțeleagă mult mai bine aspectele istorice, arhitecturale sau chiar familiale asupra obiectivului ales.”

(Ifrose Ana-Maria, cls. a XII-a C)

„Experienţă în cadrul proiectului m-a ajutat să îmi dezvolt abilitățile de documentare şi comunicare, să îmi diminuez teama de a vorbi în fața unei mulțimi şi să îmi îmbogățesc cunoştințele despre ceea ce mă încojoară. A fost o experienţă inedită pe care aş repeta-o.”

(Crețu Diana-Ştefana, cls. a XII-a C)

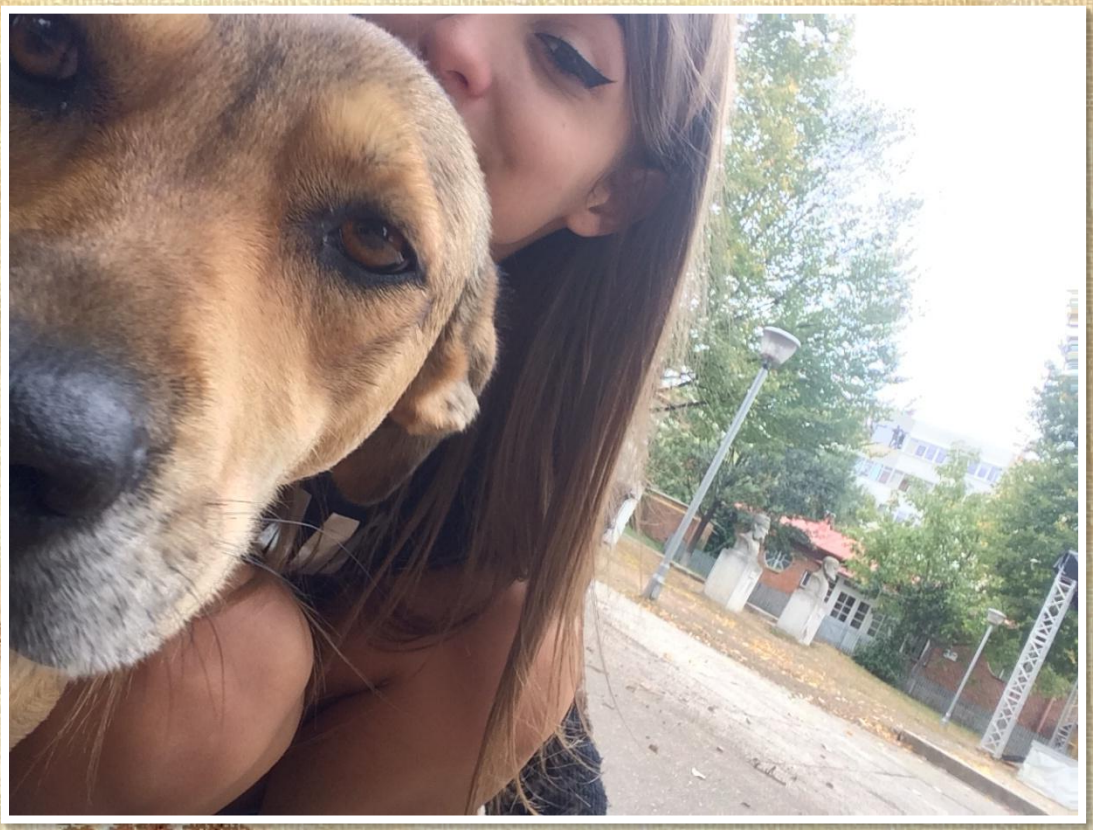

Bibliografie:

- OPREA, Crenguţa, Pedagogie. Alternative metodologice interactive, Capitolul II: Direcţii de dezvoltare a formelor educaţiei (2007);
- VELEA, Simona, ISTRATE, Olimpius Introducere în pedagogie. Note de curs (2006-2007);
- SAHLBERG, Pasi, Building Bridges for Learning: The recognition and value of non-formal education in youth activity, BRUSSELS: European Youth Forum (1999);
- Auslander, P. (2008) Liveness – Performance in a Mediatized Culture (Sec. Ed.), London and New York, Routledge;
- Bay-Cheng, S. & Levender, A. & Kattenbelt, C. & Nelson, R. (eds.) (2014) Mapping Intermediality in Performance, Amsterdam University Press;
- Fischer-Lichte, E. (2008) The Transformative Power of Performance (trans. S.I.Jain), Routledge, London and New York;
- Nanu, A. (2002) Vezi? Comunicarea prin imagini, Bucureşti, ,,LEVINITZA" MODEXIM SRL;
- Selwyn, N. (2011) Education and Technology: Key Issues and Debates; London and New York, Continuum;
- TELE-CITY – TELEMATICĂ ŞI PEDAGOGIE.

Cuprins:

I. Istoria proiectului, naşterea ideii.....pag. 2
II. Etapele proiectului.....pag. 6
A. Performance-ul telematic participativ.....pag. 6
B. Conştientizarea spaţiului.....pag. 8
C. Elemente de filmare.....pag. 10
D. Scenariu - ,,personal" sau ,,cult"?.....pag. 11
III. Pregătirea şi lansarea volumului antologic.....pag. 12
IV. Înregistrarea reflecţiilor.....pag. 19